

РЕЦЕНЗИЯ

От

доц. Елена Георгиева Иванова

по конкурс

за Доцент по Керамика

Нов български университет

Департамент Изящни изкуства

Кандидат доц. Д-р МОНИКА ПОПОВА

За рецензиране е представена творческата дейност на доц. Д-р Моника Попова съдържащо разширено резюме към творческата дейност през периода 2010 - 2014 година. Цялостното оформление включва съдържанието от осем проекта с заглавия : “ БЕС ” / 2010 / , “ ШИТИТЕ ” / 2011 / , “ Разговор със сърцето “ /2011 / , “ Селото на лебедите “ / 2011 / , “ 20 “ / 2011 / , участие в изложбата “ Вода и светлина “ – кураторски проект на Андрей Даниел / 2012 / , “ Подобно на заболяване “ /2014 / , “ Максимална степен на болка “ /2014 / , което е отговаря на изискванията на академичните стандарти.

Доц. Д-р Моника Попова е създател на модел в съвременното изкуството в България. В една реалистично-психологическа традиция авторката създава нови въображаеми светове. Нейният модел се налага и не губи значението си във времето, обратно става предмет на подражание и възхищение. Авторката е вече един известен художник в България и чужбина. Последните и самостоятелни изложби, създадени в периода 2010-2014, напълно се налагат в хедонизма на времето като модел на присъствие в културната среда:

1. „БЕС” е концептуална изложба, в която се събрани широко гама от теми и техники, всъщност доц. Д-р Моника Попова се вълнува от тялото. Тялото носител става при нея център на внимание като носител на смисъл, като физика, като жестикулация и детайли от нея. Любопитно и вълнуващо доц. Д-р Моника Попова непрекъснато престъпва границата на лесно приемливото, натоварва сюжета с нова смислова наситеност, идваща от познанията по египтология и целия процес в събирането може да се нарече знаков. Тогава тялото става център на вниманието не само като носител на смисъл, а износител на вътрешното, нейна си процесия или нов знаков жестови потенциал. Сложността и разчетеното пространство като черно и бяло стават при нейната завършена изложба носители на организиран смисъл. Пример е нейната настървена опора и смислова референция в познанията и по египтология. Те в цялата си наситеност на жестов потенциал носят в картините вътрешно и външно изразено напрежение.
2. „ШИТИТЕ”. Сложно се изказват отношения и вълнения, предизвикани от картините на авторката. Остава вълнението, което те предизвикват, остава онзи елемент на изкуство, който винаги води до изчезването, избледняването на всички мисли за сметка на очарованието отвъд смисъла. И всичко това подчинено на най-чаровно, детско като линия и искреност рисуване. Прибавя се и присъствието на девиативно тяло, което поради намислена деформация се отклонява от нормата и предизвиква аморално очарование, неудобство, страх. Доц. Д-р Моника Попова в творчеството си непрекъснато престъпва границата на лесно приемливото, за да анулира разделението между тяло и израз, да върне обратно владението на духа.

3. **”Разговор със сърцето“** Доц. Д-р Моника Попова Моника любовта се явява като сексуалност, смъртта като красота или телесно съвършенство. Картините и носят рефлексия, вложена като мисъл, дори като присъствие, което отрича всякакво тълкуване. Тя като че ли има амбицията да създаде картини, които да функционират по правилата на съня. Същността на изкуствата е преправянето, преобразяването, а умирането и страхът от това последно преобразяване е повсеместно и само на него художникът се уповава. Разговорът, илюзията винаги са били съвместен продукт на фантазия и активност. Тази обичайна интеграция между древните и съвременните познания е славна част от творческата особеност на авторката. Така е и важен елемент в нейната педагогическа личност.
4. **”Селото на лебедите“** Както неодушевените предмети при авторката, и живите същества трябва да имат величина и тя да бъде лесно обозрима. Както при фабулата, която създава доц. Д-р Моника Попова има дължина, времетраене, но тя трябва да бъде лесно запомняема. Приоритетът, който авторката отдава на рисунката пред цвета е силно застъпен, явно над всичко останало. Сюжетът, разказът стоят на заден план, пред структурата на нейния вътрешен порядък, с който изпълва картината.
5. **„Подобно на заболяване“** Трагедията възниква и храни въображението и в паралогически ред и критерият за обозримост е инструмент на не замъглена интелектуална преработка. Още на темата „красивото“. То не може да бъде мислено без определена величина. Поради което нито прекомерно малкото би могло да бъде хубаво, нито прекомерно голямото. Защото зрителското възприятие не се осъществява наведнъж. Важното за автора е единството и целостта на предмета. Например керамиката възпитава чувството и за цялост в живописата и. Като нарация в циклите на артистичната и

дейност за да разгъне напълно и цялостно въздействието си. Този проект се явява като обемем, пластичен преход към следващия мащабен проект - “ Максимална степен на болка “.

6. **“Максимална степен на болка“** Рефлексията върху възможностите за интеракция на различните изкуства при доц. Д-р Моника Попова заемат централно място в изложбите и инсталационното и поведение в галерийните пространства. Първо разгръща собствените си ценности, след това развива функцията с живописиста, която прави и връзката с останалите елементи. Този проект предлага среща с невъзвратимото не мога да кажа със сигурност къде започва и къде свършва подготовеният от нея спектакъл: изкуство на обкръжението. Показателен израз на разбирането за понятието, става въпрос за интеракция между абстрактни принципи на различни типове представяне. А в цялото се търси нов тип изживяване. Авангардната художничка има отношение към онези движения, които вярват в рушенето на всяка вътрешна връзка: живопис, керамика скулптура, шиене, колаж. В името на привилегията на нонсанса, на действието тук и сега доц. Д-р Моника Попова се отказва от смислова концепция в името на агресивния импулс на събитието или наративно следствените връзки за сметка на логиката на съня. Събитието за доц. Д-р Моника Попова демонстрира вътрешно присъщата си процесуалност със заложената вътре в нейното авторство непредвидимост. Тази и насоченост към добре форматирания пространствено послание може да се възприеме като насоченост към перформативния акт и като продължение на ранно романтичните стилове в изкуството.

Големият принос на доц. Д-р Моника Попова е създаването на ателие по керамика в бакалавърска програма, както и магистърска програма за

керамика и архитектура. Моника Попова е великолепен преподавател, търсен от студентите. Като преподавател по керамика с неоспорими доказани качества може да преподава също така рисуване, живопис, скулптура, колаж. Доц. Д-р Моника Попова има голям приносът и като художник в сферата на живописиста и керамиката. Всичко това ми позволява да препоръчам на уважаваното жури да избере доц. Д-р Моника Попова за Академичната длъжност Доцент.

15/12/2015 г.

София

/доц. Елена Георгиева Иванова/